

DOMÁČÍ ÚKOL MI SEŽRALA MUMIE!

DOBRODRUŽNÁ CESTA ČASEM

THIAGO DE MORAES

bambóok

VEVERKÁM A VŠEM DĚTEM NA ZÁKLADNÍ ŠKOLE TELFERSCOT

Thiago de Moraes

Domácí úkol mi sežrala mumie!

Přeloženo z anglického originálu **A Mummy Ate my Homework!**
vydaného nakladatelstvím Scholastic Limited v roce 2020.

The original edition is published and licensed by Scholastic Children's Books, a division of Scholastic Limited. All rights reserved.

Text & Illustrations © Thiago de Moraes, 2020

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 8467. publikaci

Překlad Eva Kadlecová
Jazyková úprava Lenka Šimůnková
Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Sazba Šimon Jimel
První vydání, Praha 2022
Vytiskla D.R.J. TISKÁRNA RESL, s.r.o., Náchod

© Grada Publishing, a.s., 2022
Translation © Eva Kadlecová, 2022

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-4821-9 (pdf)
ISBN 978-80-271-3455-7 (print)

PRÁZDNINY NEBYLY TAK
HROZNÉ...

ZA LÉTO JSEM NASBÍRAL
438 KOMIKSOVÝCH
KARTIČEK, Z TOHO 374 SE
OPAKOVALO.

MOJE NEJOBLÍBENĚJŠÍ
VIDEOHRA JSOU „ROZZUŘENÍ
PÁSOVCI“. POŘÁD JSEM
V PRVNÍM LEVELU, ALE JE
TO DOST TĚŽKÉ.

Vím, že většina jedenáctiletých dětí to vidí jinak, ale já nechápu **proč**. Abyste mě nepochopili špatně, o prázdninách může být zábava, ale neznám **nic** zábavnějšího, než je škola.

Letní prázdniny jsou **taková** nuda – pořád jen kopat do míče,

hrát videohry a vyměňovat si kartičky. Žádné domácí úkoly! Žádné zvonění! Žádné školní obědy! (V naší jídelně mají nejlepší brokolici na světě.) Žádný rozvrh hodin! Žádná paní učitelka Morrisová a její poučky o interpunkci. (Určitě by mi řekla, že v tomhle odstavci je až moc vykřičníků.)

S RÓZOU JSME
V RYBNÍKU CHYTILI
MLOKA A PŘINESLI
HO DOMŮ. SEŽRALA
HO KOČKA.

Moji kámoši to vidí jinak.

Tom se tváří, jako by se chystal na pohřeb svého křečka,

Erik vypadá, jako by snědl ponožku,

a René už dva dny nepromluvil ani slovo.

Zato já, jak už jsem řekl, jsem šťastný jako blecha.
Takže dnes večer se pořádně vykoupu, vyčistím si zuby
a půjdu brzy spát, abych byl ráno čilý jako rybička.
Jestlipak mi mamka dovolí spát ve školní uniformě...

PONDĚLÍ 4. ZÁŘÍ

PRVNÍ DEN ZPÁTKY VE ŠKOLE!

Probudil jsem se hodně brzy a oblékl si školní uniformu (mamka mi v ní nedovolila spát). Vyrovnal jsem si puky na šortkách, zkontroloval, jestli mám zastrčenou košili a obě ponožky vytažené stejně vysoko. Připnul jsem si všechny odznaky (Šampion kvízů, Zástupce třídy, Průkopník recyklace, Hlavní asistent knihovníka) a sešel dolů na snídani. Toust jsem snědl velice opatrně, abych neměl na uniformě drobky.

Po snídani mě mamka, tatka a sestra Róza doprovodili ke škole. Róze jsou tři roky. V mateřské škole Veselá vlčata je vůdkyní bandy nezkrtných batolat, která šíří teror po

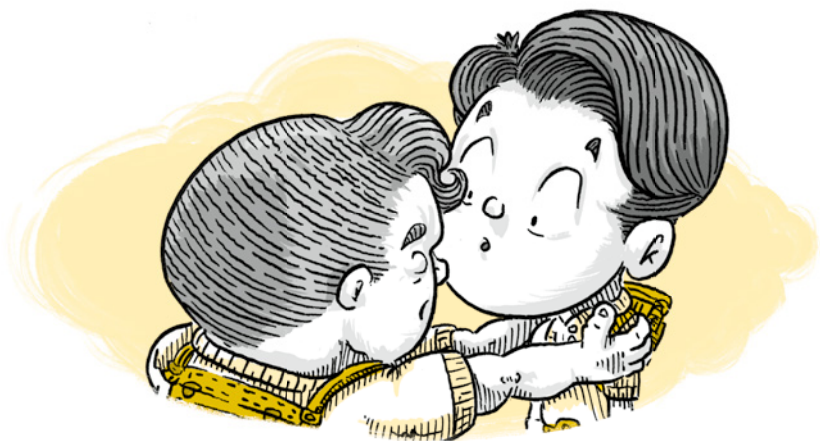
celé čtvrti. Normálně nahánějí hrůzu i mně, ale dneska ne. Na to jsem se moc těšil do školy.

Rychle jsem se s nimi rozloučil. Chtěl jsem projít dveřmi jako první, abych byl první i ve frontě před šestou třídou. Mamka říká, že nemusím být v každé frontě vždycky první, ale s tím já nemůžu souhlasit.

Moji kámoši vypadali dneska ještě nešťastněji.

Tomův výraz z křeččího pohřbu přerostl přímo v celosvětovou křeččí apokalypsu. Erik na můj pozdrav jen něco zavrčel. René mě objal. A nevydal přitom ani hlásku. To už jsou tři dny bez jediného slova.

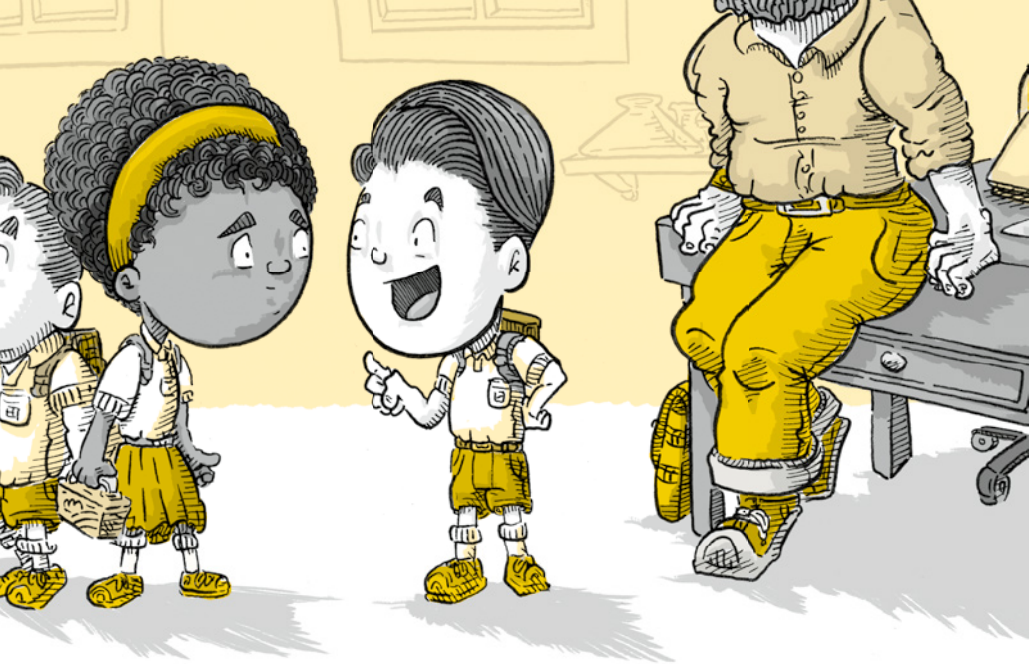
Pak přišel náš nový učitel, pan Berman. Sdělil mi, že rád vidí, že aspoň jeden žák se do školy těšil. Potom nám oznámil, že dnešní první hodina bude matematika. Ani

jsem tomu nemohl uvěřit! Můj nejmilejší předmět. Nemohl jsem se dočkat, až mu předvedu ty super výpočty, kterým jsem se věnoval celé léto. Spadají do matematického oboru, který se jmenuje kalkul a je velice pokročilý. Dokonce tak, že ho nenajdete ve školních osnovách. Vešli jsme do třídy a Tony praštil Alexe aktovkou přes hlavu.

V učebně matematiky jsem pověděl panu Bermanovi o kalkulu, který jsem přes léto ovládl. Slíbil mi, že mi na tabuli napíše extra složitou rovnici. Byl jsem radostí bez sebe. A to, co mi na tabuli napsal, bylo opravdu složitější než cokoli, co jsem zatím vypočítal, ale byl jsem odhodlaný to aspoň zkusit.

Pracoval jsem na rovnici, zatímco ostatní počítali normální, ne tak pokročilé matematické úlohy. Zabralo mi to nějaký čas, ale nakonec jsem si pomyslel, že jsem tomu přišel na kloub. Popadl jsem křídou, abych řešení zapsal.

A právě v tu chvíli se všechno zvrstlo.

Skutečně, neuvěřitelně a nenapravitelně zvrstlo.

Když zapisujete řešení matematické úlohy, obvykle to probíhá nějak takto: přestanete psát, odložíte pero a učitel vám řekne, jestli to máte správně, nebo ne.

Tak nějak.

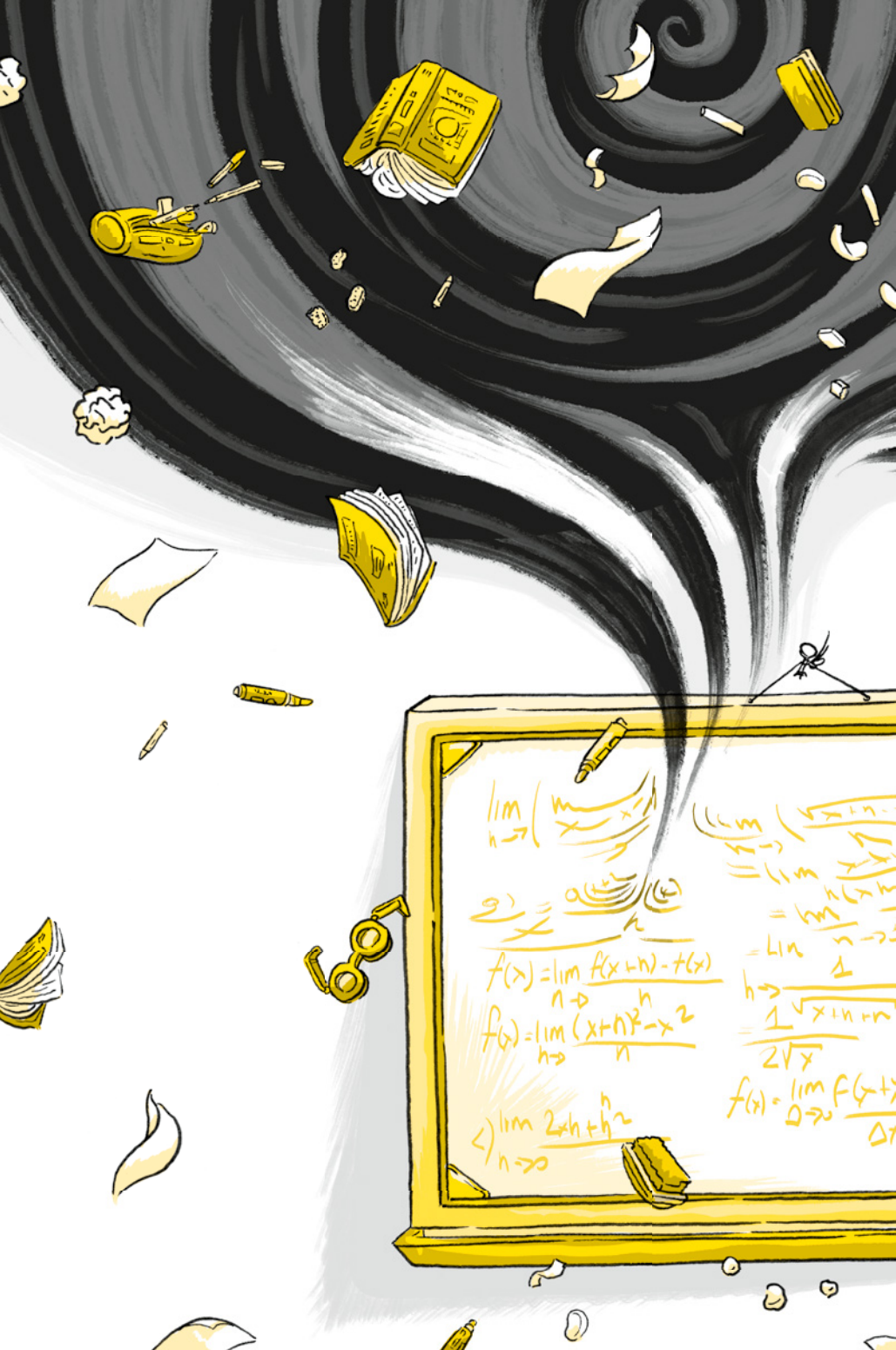
Jenže to, co se stalo pak, obvyklé rozhodně nebylo. Když jsem zapisoval posledních několik číslic řešení,

tabule začala vibrovat a bzučet (což by rozhodně dělat neměla.) Ve vzduchu se zčistajasna objevil malý černý puntík. Chvilku se jen tak vznášel a pak vyrostl v **obrovskou** černou díru, která se rozlezla po celé stěně až nahoru ke stropu. Vypadala jako tornádo obrácené naruby, co neuvěřitelně rychle víří a vysává z místnosti všechny vzduch.

Všude poletovaly propisky, papíry a aktovky. Snažil jsem se udržet stolu pana Bermana, ale díra mě vtahovala příliš silně. Pak mi prsty sklouzly ze stolu a vířící černé tornádo mě vcuclo tak rychle, že jsem neměl čas ani začít křičet.

VŠECHNO

ZČERNALO A JÁ JSEM ASI OMDLEL...

Netušil jsem,
kolik uplynulo času,
ani kde to jsem.

Probudil jsem
se obličejem dolů
na obrovské hromadě
písku.

Neměl jsem ponětí, co se
to děje. Nejdříve mě napadlo, že jsem při fot-
balu dostal míčem do hlavy, ale pak mi došlo, že fotbal
nehraju. Protože ve stejnou dobu je šachový kroužek.

Potom jsem si vzpomněl na tu obrovskou vířící díru,
co se objevila u tabule...

Schoulil jsem se v písku do klubíčka a chvíli tak
zůstal. Jenže to moc nepomáhalo, a tak jsem si
pomyslel, že by možná nebyl špatný nápad
zjistit, kde to vlastně jsem.

Že by nějaké opravdu velké
pískoviště?

Posadil jsem se a rozhlédl se kolem.

Pískoviště to rozhodně nebylo. Tak za prvé nikde kolem nebyly žádné domy. A taky žádné silnice, lidi, auta – a dokonce ani rostliny. Jediné, co jsem před sebou viděl, byl písek.

Otočil jsem se doleva.

Písek.

Doprava.

Písek.

Dozadu.

Písek.

Takže, v podstatě, písek všude kolem.

To nebylo zdaleka ideální, ale nehodlal jsem propadat panice (aspoň prozatím; na paniku je vždycky času dost).

Vzpomněl jsem si na televizní pořad, kde jedna cestovatelka vysvětlovala, jak může člověk přežít v divočině. Tvrdila, že když se někdo ztratí v přírodě, měl by si položit tyto otázky:

1
KDE JSEM?

2
MÁM NĚJAKÉ POTRAVINY, NÁSTROJE,
MAPY
NEBO UŽITEČNÉ VYBAVENÍ?

3
KDE JE NEJBLIŽŠÍ ŘEKA?

4
MŮŽU POSTUPOVAT PO TOKU
ŘEKY? (VĚTŠINA MĚST
A VESNIC TOTIŽ LEŽÍ KOLEM
ŘEKY)

To mi připadalo celkem rozumné, a tak jsem se to rozhodl vyzkoušet.

1 - KDE JSEM?

Mám za to, že v Británii žádné pouště nejsou. Třeba jsem se ocitl ve Španělsku. Jednou jsem tam byl s rodiči na prázdninách. Bylo tam horko a spousta písku. Takže jestli jsem ve Španělsku, byl jsem si docela jistý, že se dokážu dostat zpátky domů, protože jsem se na těch prázdninách naučil trochu španělsky.

2 - MÁM NĚJAKÉ POTRAVINY, NÁSTROJE, MAPY NEBO UŽITEČNÉ VYBAVENÍ?

Podíval jsem se do kapes. Našel jsem čokoládovou tyčinku, dvě libry a dvacet pencí, diář a několik propisek (byl jsem si celkem jistý, že ta tyčinka je tam od té doby, kdy jsem měl školní šortky naposled, což bylo před třemi měsíci).

3 - KDE JE NEJBLIŽŠÍ ŘEKA?

To byl zatím největší problém. Tohle místo vypadalo jako poušť a řeku jsem nikde neviděl.

4 - MŮŽU POSTUPOVAT PO TOKU ŘEKY?

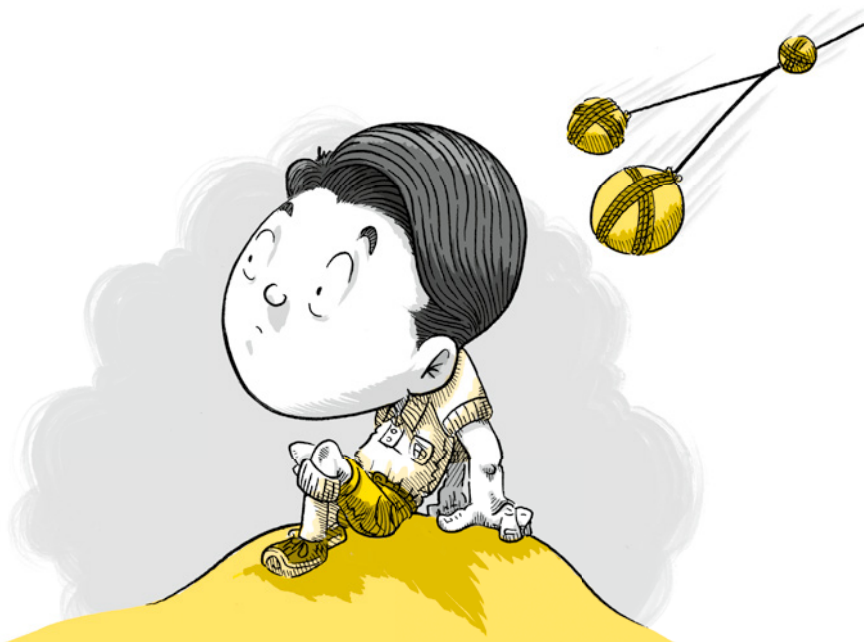
To byl taky docela problém (viz odpověď číslo 3).

Žádné další poučky k přežití jsem nevymyslel, ale zato jsem věděl, že sedět a čekat mi nepomůže. A tak jsem vstal a vykročil.

Bylo **neuvěřitelné** horko, což celkem odpovídalo tomu, že jsem se nacházel na poušti. Myslím, že takové horko mi ještě nikdy nebylo, dokonce ani když jsem se ve třetí třídě musel přestrojit za mamuta na školní divadelní představení o evoluci. Šel jsem teprve pár minut, a už jsem byl celý zpocený a zadýchaný.

Posadil jsem se na dunu, abych si odpočinul. Všude bylo ticho, jen z dálky jsem zaslechl tiché kvílení. Proměnilo se ve velmi hlasité zasvištění, a pak mě něco **velmi** tvrdě zasáhlo do hlavy.

A znovu všechno zčernalo.

Pořád jsem netušil, kolik uplynulo času, ani kde to jsem.

Otevřel jsem oči (zase). Tentokrát mě navíc pekelně bolela hlava.

Pokusil jsem se vstát, ale moc daleko jsem se nedostal. Nejspíš proto, že jsem byl od hlavy až k patě svázaný tlustým provazem.

Něco jsem zaslechl a rozhlédl se. Nade mnou stáli lidé. Na jedné straně to bylo super, protože to znamenalo, že už nejsem sám ve španělské poušti.

Na druhé straně musím přiznat, že jejich výrazy nepůsobily zrovna přátelsky.

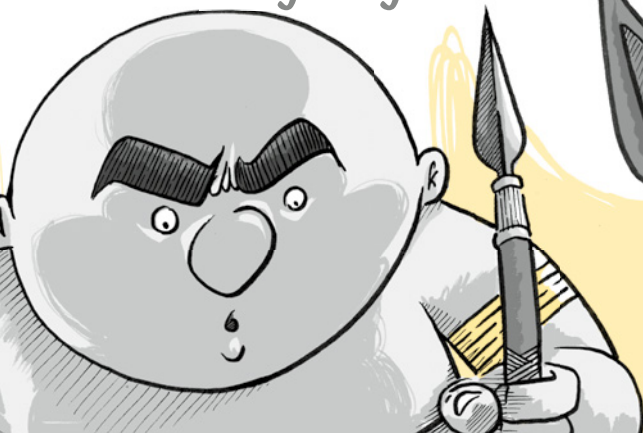

Byly to děti, stejně jako u nás ve škole,
ale na rozdíl od těch ve škole měly oholené
hlavy a nenosily kalhoty, šaty ani boty – jen
malé bílé sukýnky kolem pasu. Nejvíc mě
znervózňovalo, že měly zbraně. Ne hračky,
ale opravdové, seriózní zbraně, lesklé, špi-
čaté a ostré.

Taky tam bylo pár psů a jedna obrovská opice.
Ti vypadali ještě o něco míň kamarádsky.

Myslel jsem si, že nechat se ve škole vcucnout
do obrovské černé díry a probudit se v poušti je
to nejhorší, co se mi za jeden den může stát.
Ale to byl zřejmě omyl.

Velký omyl.

Ty děti tam jen stály a zíraly na mě, což mi připadalo maličko nezdrovňilé. Ale možná jen čekaly, jak se zachovám já. Rozhodl jsem se, že vyrukují se svou nejlepší španělštinou.

vykřikl na mě ten největší kluk, co měl vlasy spletené do dlouhého copu. Opice přišla o kousek blíž a odhalila tesáky. Doteď jsem ani nevěděl, že opice nějaké mají.